

Վահան Թորոսեանց

Զքեզ ընպեն, ով աղջիկ

Ով հայրուհի,
Ո՛վ ալեկոծ մերկություն...
Դո՛ւրս եկ խուցեղ և միգամած խորհուրդեղ,
Երթա՛նք դաշտերը ազատ,
Եվ ծծենք սիրտը ծաղկին:
Եկո՛ւր, երթանք դեպի պարտեզը ծաղկած՝
Մենք հոն ընպենք ժպիտները գարունին:

Ո՛վ Զարուհի,
Արևուհիդ շողափառ,
Եվ տարփանքով խելահեղ,
Եկո՛ւր, երթանք անձրևին տակ ամառվան,
Դուն հոն ընպեն՝
Կարմիր հոգիս քերթողի:

Արյունի քույրս անմահ,
Իմ կուրծքիս տակ արևորեն սարսռագի՛ն
Եկո՛ւր, երթա՛նք դեպի Երազը ոսկյա,
Անձրևին տակ շողերու և ցողերու
Եվ թույլ տուր ինձ, որ ընպեն
Կաթող մեղրը բերանիդ:

Ո՛վ կույս հայկյան, երկյուղալից և դողդոջ,

Արեգնավետ այլակ դու,
Եկո՛ւր, երթա՛նք դեպի ծործորն երագին,
Թույլ տուր լողա՛ն
Էության մեջ փրփրուն:

Ո՛վ գեղուհի,
Եկո՛ւր, երթա՛նք դեպի բլրակն հրաշքին,
Ընպե՛ն, ընպե՛ն լիաշուրթն
Քու աչքերուդ ընդմեջեն
Չով սարսուռը բնության:

Ո՛վ արգավանդ կուսություն,
Եվ ճաճանչով ողողուն,
Թո՛ւյլ տուր գրկեն իմ քնարի թներով
Տրոփյունը քու լանջքին:

Ո՛վ հայուհի,
Հեծե՛ծանքով ու տրտմությամբ դու սնած,
Եկո՛ւր, երթա՛նք վարդաստանը բուրավետ,
Դուն հոն փոխվե վարդերու գով հոգիին,
Թո՛ւյլ տուր ինձի, որ իբրև սյուք
Շրթունքներով քե՛զ հպին:

Եկո՛ւր, երթա՛նք դեպի Ակը արծաթյա՝
Ես հոն լեցնեմ իմ առնական ձեռքերով
Բաժակ մը ջուր լանջիդ վրա ջերմագին,
Եվ ներարկեմ իմ առնական ձեռքերով
Չովությունը անմահական ջուրերուն
Քու տարփանքի հուրքերուդ:

Եկո՛ւր, երթա՛նք դեպ իրիկնամուտը շառայլ,
Իմ թներուս մեջ հեծե՛ծող դու անուրջ,
Վերափոխվե՛, հոն ճաճանչե՛ բոցերու,

Եվ ծարավի, ես ցանաքած ու տոչոր՝
Ջրեզ ընպեմ... ո՛վ աղջիկ,
Իբրև վերջին փրփրոտ կոհակն արևին:

1917 թ.